

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 85.856 van 9 maart 2000  
in de zaak A. 85.473/VII-18.893.**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat R. JESPERS,  
kantoor houdende te ANTWERPEN-DEURNE,  
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 16 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 maart 1999 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster op 31 mei 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. FLACHET die, loco Advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX , van Albanese nationaliteit, komt in België binnen op 30 november 1999, en verklaart zich op 2 december 1999 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 25 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 28 mei 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 maart 1999 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing.

1.4. De motivering van deze beslissing luidt als volgt (adm. doss., stuk 3) :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 28 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene, die de Albanese nationaliteit beweert te bezitten, sinds 28 december 1996 uit de echt zijn gescheiden. Tijdens haar huwelijk zou betrokkene veel problemen hebben gehad met onbekende schuldeisers van haar echtgenoot, die zou betrokken zijn geweest in de illegale wapenhandel. Na haar echtscheiding zou betrokkene sympathiserend lid zijn geworden van de 'Democratische Partij'. Haar ex-echtgenoot zou een communistische aanhanger zijn. Betrokkene zou verschillende malen bedreigd en geïntimideerd zijn geweest door haar ex-echtgenoot, waardoor zij niet kon verder studeren aan de universiteit van Tirana en telkens haar job zou hebben verloren. Na de massale wapenplunderingen in Albanië in 1997 zou de politie regelmatig bij betrokkene langs zijn geweest voor huiszoeken naar wapens. Op 17 juli 1998 zou betrokkenes vader twee dagen zijn opgesloten nadat hij zich had verzet tijdens een huiszoeking. Op diezelfde dag zou betrokkene door haar ex-echtgenoot zijn geslagen waardoor ze twee weken gehospitaliseerd diende te worden. Betrokkene zou na elke confrontatie met haar ex-echtgenoot klacht hebben neergelegd bij de politie, doch zonder resultaat wegens een gebrek aan bewijzen. Betrokkene vermoedt dat haar ex-echtgenoot door de Albanese politie wordt beschermd omwille van zijn communistische achtergrond en dat zijzelf geen bescherming kan krijgen van de Albanese politie omwille van haar lidmaatschap bij de 'Democratische Partij'. Uit vrees voor verdere represailles van haar ex-echtgenoot, besloot betrokkene op 28 november 1998 Albanië te verlaten, richting België. Op 2 december 1998 vroeg betrokkene hier asiel aan.

Ter staving van haar asielaanvraag legde betrokkene haar echtscheidingsbewijs, dd. 26 december 1996 en een bewijs van hospitalisatie, dd. 17 juli 1998 neer.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit het feit dat de Albanese politie bij betrokkene huiszoeken naar wapens heeft verricht, er geen

persoonlijke en gerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid. Deze huiszoeken moeten eerder geplaatst worden in het kader van een algemene ontwapeningscampagne van de Albanese autoriteiten na de massale wapenplunderingen van begin 1997. In het licht van deze vaststelling moeten de genoemde feiten (huiszoeken en arrestatie van vader op 17 juli 1998) dan ook veeleer incidenteel van aard beschouwd worden.

Voorts heeft betrokkene geen elementen aangehaald waaruit kan blijken dat haar problemen met haar ex-echtgenoot (fysieke aanvallen, intimidaties) het toepassingsgebied van het gemeenrecht zouden overstijgen en zouden geuit zijn met politieke motieven. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene immers enkel gewag van haar relationele problemen met haar ex-echtgenoot en haar problemen met de schuldeisers van haar ex-echtgenoot zonder enig politiek verband te leggen. Verder blijkt uit niets dat betrokkene geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese overheden. Betrokkene kon immers telkens probleemloos klacht neerleggen bij de Albanese politie. Dat haar klachten en het onderzoek telkens zonder gevolg bleven, is louter te wijten aan het feit dat er gebrek was aan afdoend bewijsmateriaal tegen haar ex-echtgenoot. Betrokkenes problemen met haar ex-echtgenoot zijn aldus van louter interpersoonlijke aard, waarvoor de Conventie geen uitweg kan bieden.

De door betrokkene neergelegde documenten kunnen tenslotte haar echtscheiding op 26 december 1996 en een hospitalisatie in juli 1998 weliswaar bevestigen, maar doen geenszins afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (en uit) de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van (de) bestuurshandelingen (en uit) de schending van artikel 149 van de Grondwet; dat verzoekster dit middel als volgt adstrueert :

"(...)

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Zo getuigt de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal in de eerste plaats van een groot gebrek aan precisie, wat zichtbaar is in de diverse overwegingen, maar het meest in het oog springt in de materieel vaststelbare gegevens.

Inzonderheid wordt op volgende elementen in de motivering van de bestreden beslissing gewezen :

- p. 2, al 1 : Uit de huiszoekingen naar wapens zou geen persoonlijke en gericht vervolging kunnen afgeleid worden.

Verzoekster stelt dat de huiszoekingen wel tegen haar en haar familie persoonlijk gericht waren. Het was een voorwendsel om haarzelf en haar familie te intimideren. Haar vader werd trouwens twee dagen gearresteerd.

Maar vooral dient opgemerkt te worden dat dit motief faalt, waar verzoekster diverse omstandigheden (en niet alleen de huiszoekingen) heeft aangehaald als bewijs van het centrale feit dat zij omwille van een vermenging van persoonlijke en politieke actie van haar ex-echtgenoot diende te vrezen voor haar veiligheid, met hieraan bovendien gekoppeld de bedreigingen aan haar adres daar maffia-leden die geld moesten ontvangen van haar ex-echtgenoot in het kader van wapensmokkel.

De bestreden beslissing faalt door het feitenrelaas niet in zijn geheel te bekijken en te beoordelen maar feiten te isoleren. Het ging dus niet om een incident maar om een meer permanente bedreiging die zich in een context van politieke en persoonlijke tegenstellingen situeert.

- p. 2, al 2 : De motieven zouden het gemeenrecht niet overstijgen.

Dit motief is duidelijk onjuist. Verzoekster heeft ook op de DVZ melding gemaakt van de politieke problemen. Verzoekster is niet verantwoordelijk voor de notities die in dit verband gemaakt zijn. In haar dringend beroep wordt dit ook duidelijk gesteld. In haar verklaring voor het CGVS heeft verzoekster deze politieke problemen opnieuw aangeduid en toegelicht. Het is bovendien onjuist te stellen dat niet blijkt dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese overheden. De vlucht van verzoekster situeert zich in november 1998; de vraag naar de bescherming moet gesteld worden in die historische periode, waarbij het effectief zo was dat het apparaat nog steeds gedomineerd werd door de oude machthebbers of alleszins door al of niet maffieuze groepen die gebruik maakten of voortkwamen uit de kring van de oude machthebbers. De bestreden beslissing gaat voorbij aan de werkelijke toestand in Albanië in het jaar 1998.

De gegeven motivering in haar geheel gaat voorbij aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te onderzoeken conform de definitie van de Conventie van Genève; het uitgangspunt vormt immers een ernstig individueel onderzoek van het dossier van de kandidaat-vluchteling, wat i.c. dus niet gebeurd is.

De bestreden beslissing schendt vanuit die optiek alle aangehaalde wettelijke en grondwettelijke bepalingen evenals de rechten van verdediging.";

3.1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing op de volgende motieven steunt :

- uit het feit dat de Albanese politie bij verzoekster een huiszoeking naar wapens heeft verricht, kan geen persoonlijke en gerichte vervolging worden afgeleid zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Deze huiszoekingen moeten eerder geplaatst worden in het kader van een algemene ontwapeningscampagne van de Albanese Autoriteiten na de massale wapenplunderingen van begin 1997. In het licht van deze vaststelling moeten de genoemde feiten (huiszoeking en arrestatie van vader op 17 juli 1998) dan ook veeleer incidenteel van aard beschouwd worden;

- voorts heeft verzoekster geen elementen aangehaald waaruit kan blijken dat haar problemen met haar ex-echtgenoot (fysieke aanvallen, intimidaties) het toepassingsgebied van het gemeenrecht zouden overstijgen en zouden geuit zijn met politieke motieven. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster immers enkel gewag van haar relationele problemen van haar ex-echtgenoot en haar problemen met schuldeisers van haar ex-echtgenoot zonder enig politiek verband te leggen. Verder blijkt uit niets dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese Overheden. Verzoekster kon immers telkens probleemloos klacht neerleggen bij de Albanese politie. Dat haar klachten en het onderzoek telkens zonder gevolg bleven, is louter te wijten aan het feit dat er gebrek was aan afdoend bewijsmateriaal tegen haar ex-echtgenoot. Verzoeksters problemen met haar ex-echtgenoot zijn aldus van louter interpersoonlijke aard, waarvoor de Conventie geen uitweg kan bieden;

- de door verzoekster neergelegde documenten kunnen tenslotte haar echtscheiding op 26 december 1996 en een "hospitalisatie" in juli 1998 weliswaar bevestigen, maar doen geenszins afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen;

3.1.2. Overwegende dat verzoekster met betrekking tot de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar probleem het gemeenrechtelijk niveau niet overstijgt, voorhoudt, dat zij ook tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingen-zaken melding heeft gemaakt van de politieke problemen die zij in haar land van herkomst heeft ervaren en dat zij niet verantwoordelijk is voor de notities die in dit verband zijn gemaakt;

Overwegende dat uit de lezing van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingen-zaken op het eerste gezicht niet blijkt dat haar problemen het relationele niveau met haar voormalige echtgenoot zouden overstijgen; dat evenmin blijkt dat zij zou hebben verklaard dat haar problemen eventueel van politieke aard waren; dat voorts verzoekster bij de voorlezing van het verhoorverslag niet heeft gemeld dat haar verklaringen foutief of onvolledig werden vertaald;

Overwegende dat met betrekking tot de huiszoeken naar wapens bij verzoekster en bij haar familie, de Commissaris-generaal de feiten heeft geplaatst in het kader van de algemene ontwapeningscampagne van de Albanese Overheid, na de massale wapenplunderingen van begin 1997; dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de huiszoeken en de arrestatie van haar vader op 17 juli 1998 veeleer incidenteel van aard waren, op het eerste gezicht niet onredelijk lijkt; dat ook de vaststelling dat niet is gebleken dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese Autoriteiten, op het eerste gezicht evenmin onredelijk lijkt;

3.1.3. Overwegende dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht afdoende gemotiveerd lijkt, omdat zij wordt geschraagd door terzake dienende en pertinente

motieven die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en in de door verzoekster afgelegde verklaringen, enerzijds, voor de Dienst Vreemdelingenzaken en, anderzijds, voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat dienvolgens de Commissaris-generaal in redelijkheid tot de thans bestreden beslissing is kunnen komen;

Overwegende dat het middel afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing die van administratieve aard is en geen jurisdictioneel karakter vertoont;

3.1.4. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat luidt :

"(...): schending van de Conventie van Genève.

De Conventie van Genève beperkt het statuut van vluchteling niet tot wie om louter politieke redenen zijn land moet ontvluchten. Ook de vluchte(?) omdat men tot een bepaalde groep behoort kan een motief zijn om te vluchten.

Het element dat verzoekster een vrouw is die door haar ex-echtgenoot werd achtervolgd en bedreigd werd in de beoordeling door de bestreden beslissing niet in aanmerking genomen.

Nochtans is dit een wezenlijk onderdeel van de vervolgingsproblematiek.

De Conventie vzn Genève wordt in de bestreden beslissing op een niet te verantwoorden enge wijze geïnterpreteerd.";

3.2.1. Overwegende dat artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 luidt :

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt 'als vluchteling' elke persoon die, ten gevolge van gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden, en uit gegronde vrees voor

vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.(...)";

Overwegende dat uit de beantwoording van het eerste middel voortvloeit dat verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar vrees het gemeenrechtelijk niveau overstijgt, omdat zij geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, zodat de Commissaris-generaal redelijkerwijze kon besluiten dat zij niet onder de toepassingssfeer van voormeld verdrag valt;

3.2.2. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
K. VANHOUTTE, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**D. MOONS.**